

Arrest

nr. 290 884 van 23 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Ghazi Qalay, een subdorp van Jokan (district Hesarak, provincie Nangarhar) op (...) 1995. U ging in Jokan gedurende 3 jaar naar school toen u nog een kind was, naar de Jokan Ali Lesa. Omwille van financiële problemen begon u te werken met uw vader, die als dagarbeider gespecialiseerd was in het bouwen van huizen.

In de zomer van 2019, vermoedelijk in de maand augustus, klopten 5 of 6 talibanleden bij u aan. Zoals gebruikelijk is in uw regio, kwamen ze vragen om hen voedsel te geven. Aangezien er niet genoeg te eten

was, stuurde uw vader u naar de winkel om boodschappen te doen. U bleef even weg, en toen u terugkwam trof u uw moeder, zussen en broer al huilend aan. Tijdens uw afwezigheid werden de taliban aangevallen door soldaten van het overheidsleger, en is uw vader verdwenen. U wist niet of uw vader werd meegenomen door de taliban of door het leger.

U ging diezelfde namiddag nog naar hem op zoek, en u vroeg daarbij aan de malek (een dorpsoudste) of hij meer wist over waar uw vader was. De malek adviseerde u om in het districtshuis naar uw vader te gaan vragen, en bood aan om daar de volgende dag naartoe te gaan. U moest de volgende dag gaan werken, en de malek en uw oom langs moederzijde gingen naar het districtshuis om uw vader te zoeken. Daar was uw vader echter niet te vinden. Ondertussen kwam de taliban diezelfde dag naar uw huis, op zoek naar u. De taliban zeiden daarbij dat u werd beschuldigd van spionage voor de overheid. Uw moeder was bang en zei waarheidsgetrouw dat u aan het werk was.

Bij uw thuiskomst lichtte uw moeder u in over het bezoek van de taliban. U besloot daarop om uit voorzichtigheid bij uw oom langs moederzijde te gaan logeren. In de komende dagen kwam de taliban nog eens naar uw huis, dat zij volledig doorzochten in hun zoektocht naar u. Ze kwamen tevens naar het huis van uw oom langs moederzijde, maar vonden u niet omdat u snel was gaan schuilen in een maïsveld. U vertrok 4 of 5 dagen na het incident waarbij uw vader verdween uit Afghanistan. Onderweg naar België kwam u enkele keren in contact met uw familie, en kreeg u te horen dat uw vader vrijgelaten was, nadat hij blijkbaar door de overheid was gearresteerd en gevangengezet was omwille van zijn vermeende steun aan de taliban. U kreeg tevens te horen dat u een brief had ontvangen van de taliban.

U vertrok in augustus 2019 uit Afghanistan en bereikte België op 1 juli 2020 via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 13 augustus 2020.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban (alle origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan ten eerste geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het incident dat aan uw huis plaatsvond, tussen de talibanleden die u voedsel kwamen vragen en de overheid die hen in een valstrik hadden gelokt. Gevraagd naar de gevolgen van dat gevecht, zei u aanvankelijk dat er verschillende doden waren gevallen: “Er waren lokale mensen gedood, en leden van de taliban werden ook gedood” (NPO, P.12). Hoewel u er specifiek naar gevraagd werd zei u niet hoeveel mensen sneuvelden bij de valstrik aan uw huis, maar u benadrukte nogmaals dat de talibanleden omkwamen en dat zulke valstrikken erg dodelijk waren: “De leden van de taliban werden ook gedood. Wanneer een valstrik plaatsvond eindigde dat met dode burgers en dode talibanleden” (NPO, P.12). U ontweek vervolgens nog 3 keer de vraag hoeveel mensen bij de valstrik aan uw huis omkwamen, waarbij u 2 maal zei dat u het niet wist (NPO, P.12 – 13). Toen het CGVS zijn verbazing uitte over uw onwetendheid omtrent het aantal doden bij een clash die letterlijk in uw achtertuin zou hebben plaatsgevonden, bleek het plots om een onbeduidend incident te gaan: “Niemand. Omdat het een kleine clash was. Er was maar weinig geschoten. Dat was normaal. De taliban hadden het vuur geopend. Het was iets gewoons” (NPO, P.13). Dat u een duidelijke vraag op dergelijke wijze ontweek, en dat uw verklaringen met betrekking tot de uitkomst van de gevechten dermate verschillen, is uitermate opvallend.

Uit uw uiteindelijke beschrijving van het incident bleek overigens dat de taliban het vuur hadden geopend op de soldaten. Ook dit is hoogst opmerkelijk, aangezien u dit voorval meermaals een valstrik had genoemd (NPO, P.12). Een valstrik houdt doorgaans in dat de groep die in de val gelokt wordt, in casu de taliban, op verrassende wijze aangevallen wordt, hetgeen wederom tegenstrijdig is met uw beschrijvingen, waarbij de taliban het vuur op de soldaten opende. Deze flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen over deze essentiële gebeurtenis in uw asielrelaas ondergraven de geloofwaardigheid ervan danig.

Dat de taliban u beschuldigde van spionage voor de overheid is overigens ook opvallend. U had duidelijk aangegeven hoe gevaarlijk deze acties van de soldaten waren voor burgers: “De burgers werden ook verwond of gedood [...] Wanneer een valstrik plaatsvond eindigde dat met dode burgers en dode talibanleden” (NPO, P.12). In die wetenschap zou uw vermeende spionage betekend hebben dat u uw familie bewust had blootgesteld aan het risico om door de overheid gebombardeerd te worden. Toen u werd gevraagd waarom de taliban u, dit gegeven indachtig, dan zou verdenken van spionage, was uw antwoord nogmaals weinig overtuigend: “Zij beschuldigen de burgers, omdat zij geen macht hebben” (NPO, P.12). Volgens deze logica zou de taliban iedereen kunnen beschuldigen van spionage die een huis of grond bezit op een plaats waar de taliban werd aangevallen. U werd in dezelfde optiek gevraagd waarom de taliban u zou verdenken van spionage, terwijl uw vader opgesloten werd door de overheid. U herhaalde uw vorige antwoord, dat wederom weinig overtuigde: “De taliban beschuldigen mensen. Ze hebben al veel andere dorpelingen beschuldigd, die ook hun leven zijn kwijtgeraakt” (NPO, P.13).

Dit beeld dat u schetste van de taliban, als een groepering die zich afreageert op de burgers, is allerminst terug te vinden in hun gedrag jegens uw familie net voor en na uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel u in hoofde van de taliban verdacht zou worden van spionage, zou hun vervolging zich beperkt hebben tot 3 huisbezoeken en het opsturen van 1 dreigbrief (NPO, P.11, 15-16). Die 3 gelegenheden waarbij ze u persoonlijk kwamen zoeken, de 2 eerste keren in uw eigen huis, en de 3de keer in het huis van uw oom langs moederszijde betroffen telkens weinig doortastende zoektochten vanwege de taliban. Zo kwam de taliban op de dag na de valstrik van het overheidsleger naar uw huis. U was op uw werk, en toen de taliban aan uw moeder vroeg waar u was, antwoordde zij waarheidsgetrouw dat u op uw werk was (NPO, P.10). Zij vertelden uw moeder bovendien waarvan zij u verdachten, namelijk dat u voor de soldaten zou gespioneerd hebben, maar opvallend genoeg is de taliban u vervolgens niet komen opzoeken op uw werkplaats. Daarover zei u iets later enigszins tegenstrijdig dat ze niet wisten “of ik thuis was of op mijn werk” (NPO, P.11). Dat de taliban u enerzijds openlijk beschuldigden van spionage, maar dat zij u anderzijds niet kwamen opzoeken op uw werk, hoewel zij wisten dat u daar was, is weinig geloofwaardig.

De taliban doorzochten uw huis bij een 2de bezoek, en vervolgens bezochten zij ook het huis van uw oom langs moederszijde. Desondanks kon u schijnbaar gemakkelijk aan hen ontkomen: “Ze kwamen naar het huis van mijn oom langs moederszijde om me te zoeken, maar ik schuilde in de velden” (NPO, P.15). Hoewel de taliban u van een ernstige misdaad als spionage beschuldigde, en aanzienlijke moeite stopte in hun zoektocht naar u, waarvan deze 3 huisbezoeken binnen een tijdspanne van ongeveer 1 week getuigen, toonden zij zich bijzonder weinig efficiënt en doortastend in die zoektocht. Het is niet geloofwaardig dat de taliban, een organisatie die u nochtans genadeloosheid jegens de Afghaanse burgers verweet (zie supra, NPO, P.21-22), u op zo’n tijdsintensieve doch tandeloze wijze zou zoeken.

U weet niet in welke mate de taliban nog naar u op zoek zijn gegaan na uw vertrek uit Afghanistan. U legde een dreigbrief neer die uw familie na uw vertrek zou hebben ontvangen van de taliban, en die ze u vervolgens hebben opgestuurd (zie administratief dossier). U kende de inhoud van de brief niet, omdat u ongeletterd bent (NPO, P.14). U vroeg aan niemand om de brief voor te lezen, omdat u “bang was dat het een probleem zou veroorzaken” (NPO, P.15). Nochtans stuurde u de brief wel naar uw sociaal assistent, die u deze brief terugstuurde, “zeggende dat ik het veilig moest bewaren en het niet mocht verliezen” (NPO, P.15). Indien u de sociaal assistent genoeg vertrouwde om de brief naar op te sturen, had u die brief even goed via diezelfde persoon kunnen laten vertalen. Dat de assistent u op het hart drukte die brief veilig te bewaren is overigens een aanwijzing dat die persoon enigszins op de hoogte was van de inhoud. Het is dan ook merkwaardig dat u via uw assistent niets meer te weten bent gekomen over de inhoud van de dreigbrief. Ook aan uw ouders vroeg u niet wat er in de brief stond “omdat zij ook niet wisten wat erin geschreven stond” (NPO, P.15). Het is onduidelijk hoe u weet dat uw ouders de inhoud van de brief niet kennen, indien u er hen niet naar gevraagd had. Uw ouders hadden u met betrekking tot deze dreigbrief enkel gezegd dat ze die zouden meesturen in de post, samen met andere documenten.

Nog een opvallend element van de dreigbrief betreft de datering op 16/08/1398 volgens de Afghaanse kalender (ofwel 7 november 2019 volgens de gregoriaanse kalender). U had uw vertrek uit Afghanistan

bij benadering in juli of augustus 2019 gesitueerd (zie administratief dossier, verklaring DVZ dd. 27/10/2020, P. 12, en NPO, P. 5). De taliban zou deze brief met andere woorden zo'n 3 of 4 maanden na uw vertrek aan uw familie hebben overhandigd. Die timing is merkwaardig. Toen u nog in Afghanistan was, was de taliban u immers 3 keer persoonlijk komen zoeken in minder dan een week tijd nadat zij u verdachten van spionage (NPO, P. 15). Na uw vertrek was van een dergelijke dringendheid blijkbaar geen enkele sprake meer: niet enkel werd deze brief pas maanden na uw vertrek verstuurd, ook werd u daarin nog een maand de tijd gegeven om zich aan te melden (NPO, P. 16). Er werd u vervolgens gevraagd of de taliban uw huis nog hadden bezocht na uw vertrek uit Afghanistan. U bleef hierover het CGVS een antwoord schuldig: "Dat weet ik niet, ik heb er geen informatie over" (NPO, P. 15). U verklaarde dit niet te weten omdat u er niet bij uw vader naar had gevraagd (NPO, P. 16). Het is opvallend dat u, met uitzondering van het feit dat u een brief werd opgestuurd, helemaal niets wist over de zoektocht van de taliban naar u na uw vertrek uit Afghanistan. Er waren nochtans meerdere gelegenheden waarbij hier u meer over te weten kon komen: zo had u via uw sociaal assistent meer te weten kunnen komen over de inhoud van de dreigbrief, en had u via de verschillende telefoontjes die u met uw familie had meer kunnen vragen over de verdere zoektocht van de taliban naar u (NPO, P. 5, P. 13, P. 15-16). Dat u hier geen verdere informatie over kan verschaffen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig

zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesarak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3, artikel 48/4, artikel 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”)
- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna “Kwalificatierichtlijn”)
- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en het gelijkheidsbeginsel als Unierechtelijk rechtsbeginsel, omwille van de volgende redenen.”

In een aanvullende nota van 17 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;

- het EUAA-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of Individuals*” van augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

In een aanvullende nota van 17 maart 2023 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- emailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig;
- Powerpoint UNHCR’s “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*” interview Nansen van 17 november 2022
- sociale media;
- foto’s oom;
- documenten werk in België;
- bewijzen relatie met mevrouw K. H.;
- geldtransfers naar de familie.

Verzoeker refereert nog naar volgende stukken, waarvan telkens de *weblink* wordt vermeld:

- DRC, “*Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*”, 30 december 2022;
- The Guardian, “*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*”, 14 november 2022;
- Brookings Institution, “*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*”, 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22, “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, oktober 2022;
- EUAA, “*Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022,*’ 16 september 2022;
- EUAA, “*Afghanistan. Targeting of individuals, augustus 2022*”, 16 september 2022;
- Amnesty International, “*The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises*”, 15 augustus 2022
- Eurostat, “*First instance decisions on applications by citizenship, age and sex quarterly data*”, 7 november 2022.

In een aanvullende nota van 21 maart 2023 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- Stanpunt FOD Buitenlandse Zaken;
- Standpunt Afghaanse ambassade;
- AI verzoekers partner.

Verzoeker refereert hierin nog naar volgend stuk, waarvan de *weblink* wordt vermeld:

- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan ten eerste geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het incident dat aan uw huis plaatsvond, tussen de talibanleden die u voedsel kwamen vragen en de overheid die hen in een valstrik hadden gelokt. Gevraagd naar de gevolgen van dat gevecht, zei u aanvankelijk dat er verschillende doden waren gevallen: “Er waren lokale mensen gedood, en leden van de taliban werden ook gedood” (NPO, P.12). Hoewel u er specifiek naar gevraagd werd zei u niet hoeveel mensen sneuvelden bij de valstrik aan uw huis, maar u benadrukte nogmaals dat de talibanleden omkwamen en dat zulke valstrikken erg dodelijk waren: “De leden van de taliban werden ook gedood. Wanneer een valstrik plaatsvond eindigde dat met dode burgers en dode talibanleden” (NPO, P.12). U ontweek vervolgens nog 3 keer de vraag hoeveel mensen bij de valstrik aan uw huis omkwamen, waarbij u 2 maal zei dat u het niet wist (NPO, P.12 – 13). Toen het CGVS zijn verbazing uitte over uw onwetendheid omtrent het aantal doden bij een clash die letterlijk in uw achtertuin zou hebben plaatsgevonden, bleek het plots om een onbeduidend incident te gaan: “Niemand. Omdat het een kleine clash was. Er was maar weinig geschoten. Dat was normaal. De taliban hadden het vuur geopend. Het was iets gewoons” (NPO, P.13). Dat u een duidelijke vraag op dergelijke wijze ontweek, en dat uw verklaringen met betrekking tot de uitkomst van de gevechten dermate verschillen, is uitermate opvallend.

Uit uw uiteindelijke beschrijving van het incident bleek overigens dat de taliban het vuur hadden geopend op de soldaten. Ook dit is hoogst opmerkelijk, aangezien u dit voorval meermaals een valstrik had genoemd (NPO, P.12). Een valstrik houdt doorgaans in dat de groep die in de val gelokt wordt, in casu de taliban, op verrassende wijze aangevallen wordt, hetgeen wederom tegenstrijdig is met uw beschrijvingen, waarbij de taliban het vuur op de soldaten opende. Deze flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen over deze essentiële gebeurtenis in uw asielrelaas ondergraven de geloofwaardigheid ervan danig.

Dat de taliban u beschuldigde van spionage voor de overheid is overigens ook opvallend. U had duidelijk aangegeven hoe gevaarlijk deze acties van de soldaten waren voor burgers: “De burgers werden ook verwond of gedood [...] Wanneer een valstrik plaatsvond eindigde dat met dode burgers en dode talibanleden” (NPO, P.12). In die wetenschap zou uw vermeende spionage betekend hebben dat u uw familie bewust had blootgesteld aan het risico om door de overheid gebombardeerd te worden. Toen u werd gevraagd waarom de taliban u, dit gegeven indachtig, dan zou verdenken van spionage, was uw antwoord nogmaals weinig overtuigend: “Zij beschuldigen de burgers, omdat zij geen macht hebben” (NPO, P.12). Volgens deze logica zou de taliban iedereen kunnen beschuldigen van spionage die een huis of grond bezit op een plaats waar de taliban werd aangevallen. U werd in dezelfde optiek gevraagd waarom de taliban u zou verdenken van spionage, terwijl uw vader opgesloten werd door de overheid. U herhaalde uw vorige antwoord, dat wederom weinig overtuigde: “De taliban beschuldigen mensen. Ze hebben al veel andere dorpelingen beschuldigd, die ook hun leven zijn kwijtgeraakt” (NPO, P.13).

Dit beeld dat u schetste van de taliban, als een groepering die zich afreageert op de burgers, is allerminst terug te vinden in hun gedrag jegens uw familie net voor en na uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel u in hoofde van de taliban verdacht zou worden van spionage, zou hun vervolging zich beperkt hebben tot 3 huisbezoeken en het opsturen van 1 dreigbrief (NPO, P.11, 15-16). Die 3 gelegenheden waarbij ze u persoonlijk kwamen zoeken, de 2 eerste keren in uw eigen huis, en de 3de keer in het huis van uw oom langs moederszijde betroffen telkens weinig doortastende zoektochten vanwege de taliban. Zo kwam de taliban op de dag na de valstrik van het overheidsleger naar uw huis. U was op uw werk, en toen de taliban aan uw moeder vroeg waar u was, antwoordde zij waarheidsgetrouw dat u op uw werk was (NPO, P.10). Zij vertelden uw moeder bovendien waarvan zij u verdachten, namelijk dat u voor de soldaten zou gespioneerd hebben, maar opvallend genoeg is de taliban u vervolgens niet komen opzoeken op uw werkplaats. Daarover zei u iets later enigszins tegenstrijdig dat ze niet wisten “of ik thuis was of op mijn werk” (NPO, P.11). Dat de taliban u enerzijds openlijk beschuldigden van spionage, maar dat zij u anderzijds niet kwamen opzoeken op uw werk, hoewel zij wisten dat u daar was, is weinig geloofwaardig.

De taliban doorzochten uw huis bij een 2de bezoek, en vervolgens bezochten zij ook het huis van uw oom langs moederszijde. Desondanks kon u schijnbaar gemakkelijk aan hen ontkomen: “Ze kwamen naar het huis van mijn oom langs moederzijde om me te zoeken, maar ik schuilde in de velden” (NPO, P.15).

Hoewel de taliban u van een ernstige misdaad als spionage beschuldigde, en aanzienlijke moeite stopte in hun zoektocht naar u, waarvan deze 3 huisbezoeken binnen een tijdspanne van ongeveer 1 week getuigen, toonden zij zich bijzonder weinig efficiënt en doortastend in die zoektocht. Het is niet geloofwaardig dat de taliban, een organisatie die u nochtans genadeloosheid jegens de Afghaanse burgers verweet (zie supra, NPO, P.21-22), u op zo'n tijdsintensieve doch tandeloze wijze zou zoeken.

U weet niet in welke mate de taliban nog naar u op zoek zijn gegaan na uw vertrek uit Afghanistan. U legde een dreigbrief neer die uw familie na uw vertrek zou hebben ontvangen van de taliban, en die ze u vervolgens hebben opgestuurd (zie administratief dossier). U kende de inhoud van de brief niet, omdat u ongeletterd bent (NPO, P.14). U vroeg aan niemand om de brief voor te lezen, omdat u "bang was dat het een probleem zou veroorzaken" (NPO, P.15). Nochtans stuurde u de brief wel naar uw sociaal assistent, die u deze brief terugstuurde, "zeggende dat ik het veilig moest bewaren en het niet mocht verliezen" (NPO, P.15). Indien u de sociaal assistent genoeg vertrouwde om de brief naar op te sturen, had u die brief even goed via diezelfde persoon kunnen laten vertalen. Dat de assistent u op het hart drukte die brief veilig te bewaren is overigens een aanwijzing dat die persoon enigszins op de hoogte was van de inhoud. Het is dan ook merkwaardig dat u via uw assistent niets meer te weten bent gekomen over de inhoud van de dreigbrief. Ook aan uw ouders vroeg u niet wat er in de brief stond "omdat zij ook niet wisten wat erin geschreven stond" (NPO, P.15). Het is onduidelijk hoe u weet dat uw ouders de inhoud van de brief niet kennen, indien u er hen niet naar gevraagd had. Uw ouders hadden u met betrekking tot deze dreigbrief enkel gezegd dat ze die zouden meesturen in de post, samen met andere documenten.

Nog een opvallend element van de dreigbrief betreft de datering op 16/08/1398 volgens de Afghaanse kalender (ofwel 7 november 2019 volgens de gregoriaanse kalender). U had uw vertrek uit Afghanistan bij benadering in juli of augustus 2019 gesitueerd (zie administratief dossier, verklaring DVZ dd. 27/10/2020, P.12, en NPO, P.5). De taliban zou deze brief met andere woorden zo'n 3 of 4 maanden na uw vertrek aan uw familie hebben overhandigd. Die timing is merkwaardig. Toen u nog in Afghanistan was, was de taliban u immers 3 keer persoonlijk komen zoeken in minder dan een week tijd nadat zij u verdachten van spionage (NPO, P.15). Na uw vertrek was van een dergelijke dringendheid blijkbaar geen enkele sprake meer: niet enkel werd deze brief pas maanden na uw vertrek verstuurd, ook werd u daarin nog een maand de tijd gegeven om zich aan te melden (NPO, P.16). Er werd u vervolgens gevraagd of de taliban uw huis nog hadden bezocht na uw vertrek uit Afghanistan. U bleef hierover het CGVS een antwoord schuldig: "Dat weet ik niet, ik heb er geen informatie over" (NPO, P.15). U verklaarde dit niet te weten omdat u er niet bij uw vader naar had gevraagd (NPO, P.16). Het is opvallend dat u, met uitzondering van het feit dat u een brief werd opgestuurd, helemaal niets wist over de zoektocht van de taliban naar u na uw vertrek uit Afghanistan. Er waren nochtans meerdere gelegenheden waarbij hier u meer over te weten kon komen: zo had u via uw sociaal assistent meer te weten kunnen komen over de inhoud van de dreigbrief, en had u via de verschillende telefoontjes die u met uw familie had meer kunnen vragen over de verdere zoektocht van de taliban naar u (NPO, P.5, P.13, P.15-16). Dat u hier geen verdere informatie over kan verschaffen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel

in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Met de stelling dat verwerende partij zich vergist en uitgaat van een te nauwe interpretatie van de praktijken van de taliban, brengt verzoeker geen enkel concreet argument bij dat afbreuk doet aan voormelde vaststellingen en bij machte is hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn documenten niet zomaar terzijde kunnen worden geschoven en erop wijst dat zijn verklaringen op zich plausibel zijn en de documenten die hij voorlegt dit ondersteunen gaat hij eraan voorbij dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Ook stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten niet zonder meer terzijde werden geschoven. In de bestreden beslissing werd desbetreffend opgemerkt *“U weet niet in welke mate de taliban nog naar u op zoek zijn gegaan na uw vertrek uit Afghanistan. U legde een dreigbrief neer die uw familie na uw vertrek zou hebben ontvangen van de taliban, en die ze u vervolgens hebben opgestuurd (zie administratief dossier). U kende de inhoud van de brief niet, omdat u ongeletterd bent (NPO, P.14). U vroeg aan niemand om de brief voor te lezen, omdat u “bang was dat het een probleem zou veroorzaken” (NPO, P.15). Nochtans stuurde u de brief wel naar uw sociaal assistent, die u deze brief terugstuurde, “zeggende dat ik het veilig moest bewaren en het niet mocht verliezen” (NPO, P.15). Indien u de sociaal assistent genoeg vertrouwde om de brief naar op te sturen, had u die brief even goed via diezelfde persoon kunnen laten vertalen. Dat de assistent u op het hart drukte die brief veilig te bewaren is overigens een aanwijzing dat die persoon enigszins op de hoogte was van de inhoud. Het is dan ook merkwaardig dat u via uw assistent niets meer te weten bent gekomen over de inhoud van de dreigbrief. Ook aan uw ouders vroeg u niet wat er in de brief stond “omdat zij ook niet wisten wat erin geschreven stond” (NPO, P.15). Het is onduidelijk hoe u weet dat uw ouders de inhoud van de brief niet kennen, indien u er hen niet naar gevraagd had. Uw ouders hadden u met betrekking tot deze dreigbrief enkel gezegd dat ze die zouden meesturen in de post, samen met andere documenten.*

Nog een opvallend element van de dreigbrief betreft de datering op 16/08/1398 volgens de Afghaanse kalender (ofwel 7 november 2019 volgens de gregoriaanse kalender). U had uw vertrek uit Afghanistan bij benadering in juli of augustus 2019 gesitueerd (zie administratief dossier, verklaring DVZ dd. 27/10/2020, P.12, en NPO, P.5). De taliban zou deze brief met andere woorden zo’n 3 of 4 maanden na uw vertrek aan uw familie hebben overhandigd. Die timing is merkwaardig. Toen u nog in Afghanistan was, was de taliban u immers 3 keer persoonlijk komen zoeken in minder dan een week tijd nadat zij u verdachten van spionage (NPO, P.15). Na uw vertrek was van een dergelijke dringendheid blijkbaar geen enkele sprake meer: niet enkel werd deze brief pas maanden na uw vertrek verstuurd, ook werd u daarin nog een maand de tijd gegeven om zich aan te melden (NPO, P.16). Er werd u vervolgens gevraagd of de taliban uw huis nog hadden bezocht na uw vertrek uit Afghanistan. U bleef hierover het CGVS een antwoord schuldig: “Dat weet ik niet, ik heb er geen informatie over” (NPO, P.15). U verklaarde dit niet te weten omdat u er niet bij uw vader naar had gevraagd (NPO, P.16). Het is opvallend dat u, met uitzondering van het feit dat u een brief werd opgestuurd, helemaal niets wist over de zoektocht van de taliban naar u na uw vertrek uit Afghanistan. Er waren nochtans meerdere gelegenheden waarbij hier u meer over te weten kon komen: zo had u via uw sociaal assistent meer te weten kunnen komen over de inhoud van de dreigbrief, en had u via de verschillende telefoontjes die u met uw familie had meer kunnen vragen over de verdere zoektocht van de taliban naar u (NPO, P.5, P.13, P.15-16). Dat u hier geen verdere informatie over kan verschaffen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. (...) De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

Bijgevolg kan bezwaarlijk worden volgehouden dat de door verzoeker neergelegde documenten ter zijde werden geschoven. Verzoeker plaatst deze vaststellingen met zijn algemene kritiek dan ook niet in een ander licht.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in het Westen en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina"* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022, - waarnaar ook verwezen wordt in de NANSEN note, die verzoeker neerlegt - die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te

verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker was 24 jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok en 25 jaar toen hij België is binnengekomen in augustus 2020. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad stelt te dezen vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat verzoeker op vierentwintigjarige leeftijd Afghanistan verliet en op vijfentwintigjarige leeftijd België is binnengekomen. Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Afghanistan nooit eerder verliet, dat hij toen hij jonger was naar school ging en samen met zijn vader werkte in de bouw (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7). Bijgevolg dient te worden aangenomen dat verzoeker bij zijn aankomst in België al was gevormd naar niet-westerse normen en waarden. Momenteel is verzoeker volgens zijn verklaringen achtentwintig jaar. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2020, *in casu* nog net geen drie jaar, impliceert evenmin dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De argumentatie dat verzoeker niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf ‘anders’ is dan vroeger en dat hij niet in staat is te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, is niet meer dan een blote en algemene bewering. Vooreerst brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Aangezien verzoeker per aanvullende nota van 17 maart 2023 foto's neerlegt van zijn overleden oom alsook aanvoert dat hij geld naar zijn familie stuurt en hiervan de bewijzen neerlegt, kan worden aangenomen dat verzoeker in contact met zijn familie staat, zodat hij zich desgevallend ook nog bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker brengt aldus geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context. De Raad stipt in deze verder aan

dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel geheel in gebreke.

Verzoeker wijst erop dat hij erg actief is op sociale media en verschillende video's post op TikTok waaronder enkele met de Afghaanse vlag van de voormalige Afghaanse regering en tevens actief is op Snapchat, Instagram en Facebook en dit onder zijn eigen naam, dat hij een vaste relatie heeft met mevrouw K.H, en dat hij werkt in België.

Met betrekking tot de toegevoegde screenshots van sociale media bij de aanvullende nota van 17 maart 2023, moet de Raad vooreerst vaststellen dat de afgebeelde (profiel)foto's alleen al door mogelijke inscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten verder geen objectieve aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de hierboven aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een foto of video heeft met een vlag van de voormalige regering afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn sociale media te verwijderen.

De bij de aanvullende nota van 17 maart 2023 gevoegde foto's die vermoedelijk verzoeker samen met zijn vriendin afbeelden en het bij de aanvullende nota van 21 maart 2023 gevoegde immatriculatie-attest van zijn vriendin, kunnen opnieuw door mogelijke inscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld.

De verwijzing naar het hebben van werk, waarvan verzoeker de stavingstukken bij aanvullende nota van 17 maart 2023 neerlegt, verzoekers sociale media en naar de relatie met zijn vriendin zijn onvoldoende om te spreken van een verwestering.

Verzoeker brengt geen, laat staan geloofwaardige elementen bij die verband houden met zijn (familiaal) netwerk in Afghanistan. Het komt niet aan de Raad toe om te speculeren over de omgeving waarin verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Verzoeker komt niet veel verder dan een theoretisch betoog dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd. Met algemene landeninformatie die niet op zijn persoonlijke situatie wordt betrokken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij enig risico loopt om te worden aanzien als zijnde 'verwesterd'.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd

zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de thans heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 - waarnaar ook verwezen wordt in de NANSEN note, die verzoeker bijbrengt - die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met *link* naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker, die blijkens de aanvullende nota van 17 maart 2023 geld overmaakt aan zijn familie, reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal en eerder conservatief gebied, met name de provincie Nangarhar waar ISKP momenteel nog steeds zeer actief is, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan

concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde e-mailverkeer met expert T.R., laat deze informatie geen andere beoordeling toe. T.R. verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te verkrijgen, het onvoorspelbare karakter van de taliban, naar de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Verder benadrukt ook T.R. het belang van de individuele omstandigheden, die risicoverzwarend kunnen zijn. Dit ligt derhalve in lijn met de door de commissaris-generaal en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker bij aanvullende nota foto's van zijn overleden oom bijbrengt alsook de bewijzen voegt dat hij geld aan zijn familie in Afghanistan overmaakt, stellende dat zonder zijn steun zijn familie niet kan overleven, toont hij niet aan dat hij in Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Overigens blijkt uit de neergelegde foto's niet dat het daadwerkelijk over verzoekers oom gaat die overleden zou zijn. Dergelijke foto's kunnen ook door mogelijke inscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Nangarhar geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. De data van EUROSTAT, die verzoeker bij zijn aanvullende nota neergelegd op 17 maart 2023 voegt en waaruit volgens hem zou blijken dat het beleid van het CGVS niet in lijn ligt met dat van andere EU-lidstaten, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling in casu. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Voormelde analyse van verzoekers persoonlijke situatie alsook de algemene situatie in Afghanistan is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. De Raad is bij zijn beoordeling niet gebonden door het beleid dat andere lidstaten zouden voeren. Waar verzoeker in voormelde aanvullende nota verwijst naar de praktijk in andere EU-landen met betrekking tot beschermingsverzoeken van Afghanen en het beleid in België hekelt, kan de Raad slechts vaststellen dat zijn beleidskritiek niet relevant is voor de behandeling van het thans voorliggende beroep.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF